

Голова ВОГО «Інвалюинь» Валерій Бакаєвич розповів, що змагання проводяться п'ятий рік поспіль.

«Змагання назвали «На крилах віри», бо кожна людина повинна мати віру і надію. Такі заходи – потрібні, адже «в здоровому тілі – здоровий дух».

Люди з особливими потребами повинні працювати над собою. Адже чим людина більше рухається, тим довше житиме. Ми хотіли показати приклад сили волі здоровим людям. Дуже дякую за підтримку Департаменту соціальної політики,

благодійному фонду «Фонд Ігоря Палиці – Новий Луцьк», який підтримав змагання, надав призи, благодійним фондам, які надають засоби реабілітації, церкві «Милосердя» та всім небайдужим людям», – сказав Валерій Бакаєвич.

І справді, безмежному оптимізму та позитиву інвалідів – цих особливих, але сильних духом людей – варто вчитися і нам, адже часто за щоденними клопатами забуваємо про те, яку цінність має кожен день, прожитий нами у здоров'ї та мирі.

НЕПОПРАВНА ВТРАТА

13 серпня 2014 року пішла з життя Лариса Григорівна Кагановська, завідувачка відділу обслуговування читачів Центральної спеціальної бібліотеки для сліпих імені М. Островського УТОСу в місті Києві.

Народилася Лариса Григорівна 8 травня 1947 року в м. Києві. В 1972-му закінчила Київський державний інститут культури за спеціальністю бібліотекар-бібліограф вищої кваліфікації.

У Республіканській бібліотеці для сліпих Кагановська почала працювати з січня 1975 року на посаді завідувачки відділом озвученої літератури, а в 1979 році була призначена завідувачкою відділу обслуговування читачів, легко влилася в колектив, знайшла спільну мову з незрячими читачами, а згодом досконало вивчила специфіку роботи з інвалідами по зору. Незважаючи на труднощі сучасної доби, під її керівництвом відділ протягом останніх років обслуговує близько двох тисяч утосівців та членів їхніх родин – жителів Києва і області. З її ініціативи була розроблена і здійснена програма збереження фонду озвученої літератури в ЦСБС.

Велику роботу впродовж десяти років проводила Лариса Григорівна в територіальних первинних організаціях УТОСу м. Києва з інвалідами, що не працюють на підприємствах Товариства. Самотужки доставляла книги на пункти видачі літератури, які знаходяться в різних кінцях міста, організувала тематичні вечори до пам'ятних дат, конкурси серед незрячих читачів, концерти. Протягом року таких заходів проводиться близько 70. Л.Г. Кагановська постійно вдосконалювала методи роботи, поліпшуючи обслуговування незрячих.

Лариса Григорівна плідно співпрацювала з факультетом дефектології Київського Національного педагогічного університету ім. М. Драгоманова, із спецшколою-інтернатом №5 для дітей з вадами зору в м. Києві, забезпечуючи їх озвученими підручниками та літературою наукового спрямування.

Завдяки грантам Міжнародних благодійних фондів Лариса Григорівна щороку брала участь в роботі Міжнародних науково-практичних конференцій з питань обслуговування людей з фізичними вадами. Набутий досвід Кагановська успішно запроваджувала в бібліотеках для незрячих.

Плідно співпрацювала з благодійною організацією «Творчі ініціативи», що проводить цікаві пізнавальні екскурсії для незрячих. Ці заходи розширюють і збагачують світогляд інвалідів по зору, сприяють їх психологічному та емоційному розвантаженню і тому користуються великою популярністю серед незрячих.

Лариса Григорівна Кагановська користувалася заслуженою повагою і авторитетом в колективі. За свою подвижницьку діяльність на благо інвалідів по зору вона неодноразово відзначалась дирекцією бібліотеки, керівництвом ЦП УТОСу, двічі одержувала відзнаки голови Київської міської державної адміністрації, але найвищою відзнакою є вдячна пам'ять незрячих Києва та області. Тому День бібліотек, який ЦСБС відзначає цього року 28 вересня, присвячується пам'яті цієї неординарної людини.

Колектив Об'єднаної редакції періодичних видань УТОСу «Заклик» висловлює щирі співчуття рідним і близьким покійної.

«ПРОМІНЬ»

Головний редактор Іван ТАРАН. Заст. головного редактора Анатолій УЛЬЯНЕЦЬ, редактор відділу Наталія ЩЕРБАНЬ, літературний редактор Вікторія ВЛАСЕНКО, коректор Тетяна ВОЛОЩУК, верстка Єлизавети ЗГУРСЬКОЇ.

Засновник – Центральне правління Українського товариства сліпих. Видається з січня 1989 р. Реєстраційний № 414. Друкується рельєфно-крупковим та плоским шрифтом. Для індивідуальних передплатників індекс 61004. Для підприємств і організацій індекс 23269. Редакція публікує матеріали, не завжди поділяючи точку зору своїх авторів. Листування з читачами ведеться тільки на шпальтах газети. Відповідальність за достовірність фактів, цитат, власних імен, географічних назв та іншої точної інформації несе автор публікації.

Адреса редакції: вул. Л. Первомайського, 7-а, м. Київ-133, 01133, ПОГ «Об'єднана редакція періодичних видань УТОСу «Заклик». Тел.: (044) 246-79-32 (факс), 246-79-48, 234-59-20. E-mail: zaklyk2@ukr.net. У разі неотримання газети звертайтеся до відділень зв'язку за місцем проживання. Надруковано в РБЗІД УТОСу: пров. Т. Шевченка, 4, м. Київ-01001. Тел.: 278-14-07.

ПРОМІНЬ

ВСЕУКРАЇНСЬКА РЕАБІЛІТАЦІЙНА ГАЗЕТА ТОВАРИСТВА СЛІПИХ

• Видається з 7 січня 1989 року • Понеділок, 15 вересня 2014 року • №№ 33-34 (1253-1254) •

ІНФОРМАЦІЙНЕ ПОВІДОМЛЕННЯ

Президія Центрального правління УТОСу повідомляє, що 17 вересня 2014 року об 11 годині на базі відпочинку «Маяк» Херсонського УВП УТОСу відбудеться черговий VIII пленум Центрального правління Українського товариства сліпих.

На розгляд VIII пленуму виносяться такі питання:

1. Про невідкладні заходи щодо покращення діяльності підприємств і організацій системи в сучасних умовах, активізація роботи з добору кадрів (доповідач – голова ЦП УТОСу В.М. Більчич).
2. Напрямки формування бюджету на 2015 рік (доповідач – головний бухгалтер ЦП УТОСу Г.В. Ісаєва).
3. Про внесення змін до діючої Інструкції про сплату членських внесків, затвердженою постановою президії ЦП УТОСу від 23.02.2010 року № 2-13 (доповідач О.М. Осадчий).
4. Про роботу ЦП УТОСу за період з 25.03.2014 р. по 17.09.2014 р. між VII і VIII пленумами ЦП УТОСу (інформація начальника відділу кадрів ЦП УТОСу П.В. Клецка).

ПАРАЛІМПІЙСЬКИЙ ЦЕНТР – БУВ, Є І БУДЕ НАШИМ

Національний центр паролімпійської та дефлімпійської підготовки і реабілітації інвалідів у місті Євпаторії вже давно став символом рівних прав і можливостей не лише для інвалідів України, а й інших країн світу. Тут паролімпійці отримують високий рівень спортивної та реабілітаційної підготовки, яку вони яскраво демонструють під час Паралімпійських ігор, здобуваючи своїми перемогами світову славу й визнання нашої державі. На сьогодні центр опинився на анексованій кримській території, але він є і залишатиметься нашим національним здобутком, оскільки його функція для суспільства унікальна й неоціненна – він об'єднує людей з інвалідністю і без, стираючи між ними усі психологічні та фізичні бар'єри.

За його долю вболівають вітчизняний і міжнародний паролімпійські рухи.

Про ситуацію, що склалася у цей час навколо Національного центру паролімпійської та дефлімпійської підготовки і реабілітації інвалідів розповідає президент Національного комітету спорту інвалідів України, голова Національної асамблеї інвалідів України, депутат Верховної Ради України Валерій Михайлович Сушкевич – людина, яка докладає усіх зусиль

для розвитку і процвітання вітчизняної фізичної культури і спорту інвалідів та знає не з чуток – як це, коли треба щодня доводити всьому світу, що ти такий, як усі, та маєш право на повноцінне життя.

– Валерію Михайловичу, як вирішується наразі питання про долю Національного паралімпійського центру? Чи зможуть у ньому й надалі тренуватися українські спортсмени з інвалідністю?

– На сьогодні у нас є письмове підтвердження з боку Російської федерації та кримського уряду, що центр, безумовно, належить Національному комітетові спорту інвалідів України. І радує те, що за теперішніх гострих політичних умов наше Міністерство молоді та спорту знайшло змогу оплатити функціонування центру і перебування в ньому українських паралімпійців. Бо якщо центр не буде спроможний виконувати своє призначення, то невдовзі взагалі припинить свою діяльність. Тому доля центру зараз дуже залежить від позиції самої України, від підтримки державних і громадських інституцій. Від законодавчої бази, адже будь-який непродуманий нормативно-правовий акт, що не відповідатиме інтересам українських громадян, зокрема і тих, хто у Криму, може призвести до негативних наслідків, а це також вплине й на подальшу долю центру – чи буде він доступний для нашого інваліда? Причому, ця доступність пов'язана не з транспортом, не з бар'єрними чи архітектурними труднощами, а саме з політичною доступністю: як вирішити питання з приїздом українського інваліда до Національного центру, а найголовніше, як забезпечити там його перебування. Щоб люди на візку, з церебральним паралічем чи з порушення зору могли, як і раніше, коли у Криму була інша ситуація, за державні кошти пройти реабілітацію та відпочити. Сьогодні це питання вирішується.

– У чому ж унікальність Центру?

– Щорічно на реабілітацію та спортивно-оздоровчу підготовку Національний центр приймав від семи до десяти ти-

сяч людей з інвалідністю, зокрема й паралімпійців, з усіх куточків України. Також приїжджали на відпочинок просто здорові люди з дітками. На території центру влаштовувались літні дитячі табори, фестивалі, спортивні заходи. Проводились семінари, конференції, з'їзди, методичні навчання з різних напрямків, пов'язаних з інвалідами. Національна асамблея інвалідів України постійно проводила заходи, пов'язані з безбар'єрністю, з розглядом питань щодо виконання Конвенції ООН «Про права інвалідів» у нашій державі. Взагалі, наші інваліди називають центр куточком цивілізованої України, бо філософія його створення передбачала, що він буде доступний однаково для всіх – і для здорових людей, і з особливими потребами. Центр ніколи не був резервацією для інвалідів – це інтегроване середовище з рівними правами й можливостями для всіх. Коли доросла людина чи дитина, яка ходить, бігає, добре бачить, може разом з людиною, котра на візку, котра не має зору чи слуху, піти на пляж, покатися у морі, позайматися на тренажерах, поплавати у басейні, відвідати концертний зал, поспілкуватися й прогулятися разом... Саме такий інтегрований варіант співіснування людей з різними можливостями є моделлю майбутнього соціуму.

– Яке значення центр має для міжнародного паралімпійського руху?

– Судячи з того, як його відвідують, – дуже велике. Аби відпочити й оздоровитись, до нашого центру приїжджали росіяни, білоруси, вірмени, грузини, молдавани, поляки, інваліди з майже всіх європейських країн. Були команди спортсменів з інвалідністю навіть з таких далеких куточків планети, як Іран, Ірак, Єгипет, Австралія, Бразилія, Аргентина, Канада тощо. Більше того, всі ці країни стояли в черзі, щоб потрапити до нашого центру, подивитися й набрати досвіду для створення такого ж осередку у своїй країні.

У Сочі під час останніх Паралімпійських ігор, де наша команда з гідністю підтримала Україну в її трагічний момент, до мене підходили міністри різних країн,

– Не лише тим, хто у Хмельницькому шпиталі, а й усім пораненим героям – швидкого одужання. У багатьох попереду тривалі і вартісні лікування. Тож – терпіння їм, мужності, витримки і... необхідних сум на благодійних рахунках!

– На Вашу думку, як соціально активні люди з інвалідністю можуть долучатися до заходів з допомоги армії і, зокрема, пораненим бійцям АТО?

– Чи можу я озвучувати якісь сценарії поведінки? Адже у кожного – власне світобачення, уміння, обставини, можливості... Так, я вмю організувати концерт, але чого варта ідея, якщо її немає з ким реалізувати? Мені поталанило знатися зі свідомими хмельницькими артистами. Серед них – народні, заслужені, відзначені перемогами престижних співочих конкурсів.

Це люди різного віку, але переважно в нас сформувався такий собі кістяк друзів, середній вік котрих 25 – 40 років. Усі – затребувані, професійні, сімейні.

Тобто мають можливості і засоби себе реалізувати. Проте за першим моїм дзвінком чи повідомленням в соцмережі – зголошуються на благодійну співпрацю. Знаю, що вони не підведуть! Як і мої батьки, котрі готові їхати зі мною з концертом навіть на Схід, бо ж саму не відпустять (сміється – прим. С. П.), якщо виникне така потреба.

А допомогти армії, надто пораненим бійцям, може кожен із нас, хто має в серці бодай трохи любові і здатен нею поділитися. Адже матеріальні речі – суттєві, проте значно вагоміше те, що в душі!

Так. Допомогти може кожен з нас. І для цього не потрібно мати мільярди доларів чи євро. Також не стануть перепорою певні фізичні обмеження.

Просто потрібно мати бодай крихту любові – до Батьківщини, до ближнього. Любові до життя.

Світлана ПАТРА,
журналіст Імідж-центру
Університету «Україна».

СИЛЬНІ ДУХОМ ЗМАГАЛИСЯ У ЛУЦЬКУ

У День Державного Прапора та напередодні Дня Незалежності України у Луцьку відбулися фізкультурно-оздоровчі змагання серед людей з особливими потребами «На крилах віри». Учасниками змагань стали команди з Горохівського, Ратнівського районів, Ковеля та Луцька, члени Волинського обласного молодіжного центру реабілітації інвалідів з дитинства «Джерело життя», Волинської обласної громадської організації «Інвалюлинь» та обласної дитячо-юнацької спортивної школи інвалідів. Хвилиною мовчання присутні пом'янули борців за волю та незалежність України, героїв Небесної сотні, бійців української армії, які загинули на Сході України. Заступник начальника ВОГО «Інвалюлинь» Василь Шевчук побажав присутнім міцного здоров'я, благополуччя, нових спортивних і життєвих перемог. Своєю чергою, заступник голови правління благодійного фонду «Фонд Ігоря Палиці – Новий Луцьк» Ірина Констанкевич привітала присутніх з Днем Прапора та прийдешнім Днем Незалежності України.

«Сьогоднішні змагання, які відбуваються в тривожній атмосфері, але в передчутті свята, є дуже знаменними. Коли з'являється зневіра, то, дивлячись на

вас, хочеться сказати, що справді, з вірою, з гартом, з впевненістю треба починати завтрашній день. Від імені засновника фонду Ігоря Палиці дякую організаторам, які зуміли згуртуватися і докласти зусиль, аби продемонструвати велич власної віри і сили духу та показати, що такими мають бути всі українці. Нехай відчуття перемоги буде з вами завжди. А благодійний фонд зі свого боку і надалі буде підтримувати такі заходи, які дозволяють нам бути поруч з вами у гарній атмосфері. Нехай сьогодні перемаже велика віра в життя», – сказала Ірина Констанкевич.

Учасники фізкультурно-оздоровчих змагань боролися за першість у боччі, дартсі, кеглях, перегонах та естафетах на візках. Отож, найкращою у боччі стала команда «Горохів-2». У змаганнях з дартсу перше місце серед жінок виборола Надія Смик-Коменда. Серед чоловіків – Володимир Фінюк. З кеглями найкраще впоралися Аня Сучко та Дмитро Петровський. У перегонах на візках перші місця здобули Марина Мажула та Петро Литвінчук.

Переможцем у естафеті на візках стала команда Ковеля (Василь Мельничук, Валерій Литвінець). Усіх учасників відзначили подарунками.

– Що надихнуло Вас і Ваших друзів на проведення концертів для наших вояків?

– Звичайна людська небайдужість і прагнення щось робити, а не сидіти сидьма й чекати, поки інші все зроблять за тебе. Вплинули й розповіді про те, що мобілізовані вояки мало не божеволіють від щохвилинного нервового напруження, у котрому вони перебувають 24 години на добу, очікуючи наказу до дії. Це було ще на початку квітня, коли й мови не було про АТО, про рішучі дії, про реальну боротьбу з ворогом. Отут і прийшло розуміння того, що пісня, щире слово, загалом мистецтво здатні діяти, наче бальзам на душу. На щастя, серед моїх знайомих і друзів-артистів виявилось немало патріотів зі схожими, як у мене, громадянськими переконаннями.

– Як військові зустрічали артистів?

– Так як зустрічають люди людей, котрі приходять із добром. Перед першим концертом відверто хвилювалася – боялася нерозуміння, боялася можливої злоби на кшталт: «До чого нам ваші пісні? Не до пісень!..» Але, тільки почала говорити до вояків (оскільки не вмію співати, як мої друзі, то працюю ведучою наших концертів), відразу ж відчула навзаєм приязність і теплоту. Звісно, усі ми порізнному виказуємо свої емоції: хтось відкривається, починає підтанцювати, підспівувати, а хтось – слухає, аплодує, вигукує «Браво!» чи просто собі слухає. А потім підходить вояк і, зазираючи у вічі, тихо каже: «Дякую». Більшого й не треба!

Після того, першого, концерту були й інші: у військових частинах, в обласній філармонії збирали гроші для бійців АТО, в госпіталі для поранених вояків. Заходи щоразу інші. Ось, скажімо, після нещодавнього, що відбувся у військових авіаторів, усіх дівчат учасниць концерту просто задарували оберемками польових квітів!

– Ви долучилися до організації концерту у Хмельницькому шпиталі. Розкажіть, будь-ласка, детальніше.

– Насправді у військовому шпиталі, як і у військовій частині, неможливо організувати концерт без узгодження з керівництвом. Це природно. Щоб отримати такий дозвіл для шпиталю, залучила колегу-журналіста з регіонального представництва медіа-центру Міноборони.

А потім і з медичним керівництвом спілкувалася. До слова, ініціатива була сприйнята жваво і з великою радістю, оскільки моральний стан поранених – не останній фактор у процесі видужування. А за кілька днів ми з друзями у парковій зоні шпиталю, просто неба вже бажали для вояків видужання, співали, розмовляли, розповідали анекдоти і пригощали їх смаколикami. Слухали наш концерт і медпрацівники, котрі також бували у «гарячій точці» на Сході країни.

– Які були враження у бійців від концерту? Як вони зустрічали артистів?

– Хлопці слухали нас приязно і стримано. Спершу ніхто не підспівував, не реагував якимось надто бурхливо – приглядалися. Сміялися після анекдотів, аплодували пісням і віршам. А на завершення нашого годинного концерту, котрий, до слова, відбувся без будь-яких заготовлених сценаріїв – як імпровізація і щирий емоційний дарунок для слухачів, хлопці вже посміхалися і дивилися на нас, як на друзів. А ми, в свою чергу, пообіцяли знову завітати до шпиталю за місяць. Тільки щиро сподіваємося, що з цими чоловіками там вже не зустрінемося, бо вони видужають і повернуться до звичного життя.

– Які у Вас враження від концерту?

– Вразила війна в очах зовсім молодих чоловіків. Можу помилятися, але здається, що вони досі крізь неї дивляться на події та на людей, вимірюючи цінність кожного слова і вчинку дуже чіткими критеріями, котрі верховодять у тій реальності, де лунають вибухи і свистять кулі. Ми свідомо не розпитували їх про пережите, не співали сумних пісень, не затримувалися надовго на мінорних темах. Морально готувала себе до того, що спілкуватимусь із вояками з тяжкими пораненнями, з ампутованими кінцівками. На щастя, у Хмельницькому шпиталі таких на день нашого концерту не було. Але чітко розумію, що в жодному разі не можна виказувати жалю до поранених. Підтримка – так. Розуміння – так. Сприяння – так. Але не жалощі! Адже це – чоловіки. Не можна принижувати гідність Людини, Чоловіка... навіть якщо йому ледь більше двадцяти років.

– Що б Ви побажали зараз бійцям, які проходять лікування?

депутати європейських парламентів і розпитували про наш центр. Як же я здивувався, коли підійшла японська телекомпанія з представником їхнього соціального міністерства і також поцікавилась долею центру. А як активно вчинили представники паралімпійського руху з Китаю: вони приїхали до нас напередодні пекінської Паралімпіади, все оглянули і за два-три

роки зробили у себе такий же аналог спортивно-оздоровчого центру.

Впевнений, що цих прикладів достатньо, щоб зрозуміти, яку значущу роль відіграє Національний центр для України і міжнародної спільноти. Тому ми мусимо зберегти його за будь-яку ціну.

Наталія ЩЕРБАНЬ.

ОФОРМЛЕННЯ КОМПЕНСАЦІЇ ДОДАТКОВИХ ВИТРАТ НА ОПЛАТУ ЖИТЛОВО-КОМУНАЛЬНИХ ПОСЛУГ

Станом на 19 серпня за компенсацією додаткових витрат на оплату житлово-комунальних послуг звернулося лише 2194 сім'ї по всій країні. Призначено компенсації 907 родинам. В той же час за підрахунками Мінсоцполітики, право на отримання компенсації мають понад 3,5 мільйона українських сімей. Такі дані озвучила Міністр соціальної політики України Людмила Денісова під час брифінгу для ЗМІ.

Міністр нагадала: нова адресна програма Уряду для соціальної підтримки малозабезпечених сімей при оплаті комунальних послуг діє із 1 липня цього року.

В рамках цієї програми таким родинам надається компенсація додаткових витрат, що виникли після підвищення цін і тарифів на природний газ та тепло.

Зокрема, компенсація надається сім'ям, середньомісячний сукупний дохід яких не перевищує прожиткового мінімуму для сім'ї (в середньому 1190 гривень на особу). Її розмір розраховується як різниця між розміром плати за комунальні послуги у межах норм споживання після підвищення цін і тарифів на послуги та розміром відповідного платежу, який сім'я сплачувала до їх підвищення.

Людмила Денісова навела приклад: якщо до підвищення цін і тарифів на природний газ і теплову енергію (до 1 травня 2014 року) сім'я сплачувала за ці послуги

300 грн. на місяць, а після підвищення – 400 грн., то розмір щомісячної компенсації становитиме 100 гривень.

Задля того, щоб якомога більше родин скористалися своїм правом на компенсації, механізм їх призначення максимально спрощено, відзначила Міністр. Для оформлення компенсації потрібно звернутися до органу соціального захисту населення за місцем реєстрації із таким переліком документів: заява, довідка про склад зареєстрованих у житловому приміщенні осіб, довідки про доходи кожної такої особи.

Паралельно із програмою компенсацій діє програма житлових субсидій. За прогнозами Мінсоцполітики, кількість громадян, які отримують житлову субсидію, зросте майже до 1 мільйона родин (на цей момент середньомісячна чисельність отримувачів субсидій становить 809,4 тис.).

Таким чином, загальна кількість сімей, яким буде надано державну підтримку після підвищення цін і тарифів на газ та тепло, становитиме понад 4,5 мільйона. В Держбюджеті-2014 на ці витрати передбачено 8,8 млрд. гривень.

Людмила Денісова закликала громадян не зволікати з оформленням компенсації додаткових витрат на оплату комунальних послуг та скористатися допомогою, яку Уряд надає сім'ям з найменшими доходами.

КОЛИ МАЄШ ЛЮБОВ У СЕРЦІ – ДОПОМАГАТИ ІНШИМ ЛЕГКО...

Війна увірвалася в наше життя, немов цунамі, вихор, шторм, землетрус. Увірвалася і перекроїла все – плани на літо і на майбутнє, родинні і дружні зв'язки, спокій та впевненість у завтрашньому дні. Цю гібридну війну вітчизняні ЗМІ називають АТО, військовим конфліктом тощо, але суть від цього, на жаль, не змінюється. І як тепер бути? Чим допомогти нашій армії, біженцям зі Сходу, солдатам, які отримали поранення? Кожен вирішує це питання по-своєму: хтось переказує кошти на спеціальні рахунки або знайомим волонтерам, інші опікуються біженцями, ще хтось – відвідує поранених вояків АТО, які проходять лікування в шпиталях.

Україна в ці буремні дні справді поділилася на «фронт» і «тил». Ми

УЛЯНА СМІРНОВА ДОПОМАГАЄ, ЧИМ МОЖЕ

Уляна Смирнова – студентка, спортсменка, активістка. Навчання в Університеті «Україна» дівчина поєднує зі спортом (карате) та громадською діяльністю. Так, Уляна співпрацює з «Групою активної реабілітації» (ГАР) та ВБО «Волонтерське об'єднання «Крила». Вона не може залишатися байдужою до долі України.

Дівчина відвідувала Євромайдан і була організатором акції людей з інвалідністю проти агресії «Беркута». І зараз, коли Україну ділять на шматки і намагаються затягнути у безодню війни та смерті, Уляна допомагає співвітчизникам подолати це лихо. Допомагає, чим може.

– Що Ви відчули, коли дізналися про агресію Росії щодо України?

– Гірке розчарування. Мені дуже боляче, що таке взагалі можливе сьогодні.

– Ви відвідали з друзями поранених бійців АТО у Київському військовому шпиталі. Як проходила зустріч? Про що розмовляли?

– Дуже хвилювалася... Я не вперше йду до людей, які отримали травми і перебувають у лікарні, адже вже багато років займаюся програмою «Перший контакт»,

не говоримо про громадян, які вважають, що в країні нібито нічого не відбувається. Мова йде про тих небайдужих, які не змогли всидіти вдома і відправилися воювати. А також – «волонтерити» у лікарні, у пункти прийому допомоги від громадян, у спеціальні спільноти в соціальних мережах.

До активної роботи «в тилу» долучилися як бабусі-пенсіонерки, так і юні студенти, бізнесмени, домогосподарки.

Чи не є яскравою прикметою нинішнього часу те, що у ці складні часи до допомоги нашій державі долучаються ті, хто на перший погляд, сам потребує допомоги – люди з інвалідністю.

Але вони і самі можуть допомогти. І не просто можуть, а допомагають.

за якою ми всебічно підтримуємо людей після травм хребта та спинного мозку. Але вперше і з жахом, власне я, йшла до людей, які постраждали на війні... Нас було багато – Віталій Пчолкін, Олена Молоданова, Олександр Оніщенко та Олена Акоп'ян, багаторазова паралімпійська чемпіонка, і лиш це допомогло мені не розридатися. Адже всі наші герої були привітними і навіть намагалися виказати захоплення нашою слою духу, тим, що ми всі спортсмени та активісти. Ми прийшли до шпиталю сказати наші слова подяки, за захист нашої країни. Трошки розповіли про позитивні приклади з життя та запропонували підтримку. Зараз багато людей думають, як допомогти пораненим вже за межами шпиталю, коли вони повернуться додому. Я дуже переживаю за те, аби хлопців не покинули напризволяще і робитиму все від мене залежне, аби цього не сталося.

– Що Ви відчули, коли зайшли в госпіталь, до палати?

– Було дещо страшно, бо не кожного дня йдеш говорити з людьми, які були на реальній війні, що йде в Україні... Біля шпиталю нас зустріла волонтер Ірина Солошенко, яка щоденно там допомагає, і завдяки цій тендітній

дівчині в шпиталі вже йде ремонт, там купили матраци та багато чого іншого для хлопців. Ірина відразу нас налаштувала на позитивний лад.

– Хто з бійців, із якими ви зустрічалися, запам'ятався найбільше? Можливо, у нього є цікава історія.

– Кожен герой стоїть перед моїми очима і завжди буде в моєму серці вдячність до цих мужчин. Кожен із них заслуговує на пошану, історія у кожного – не проста... Мабуть, найпершим мені згадався зараз хлопець, який втратив обидві кисті рук і збирається, після виписки, йти далі служити. Слава героям!

– Як Ви вважаєте, які враження залишилися у бійців після вашого візиту?

– Сподіваюся, що добрі. Вже за хвилин з 10 ми всі розслабилися й почали жартувати та розповідати історії. Гадаю, ми всі залишили слід у пам'яті одне одного.

– Що б Ви побажали зараз бійцям, які проходять лікування в Київському військовому шпиталі?

– Не можу тільки їм побажати, пробачте! Бо ж майже по всій Україні шпиталі переповнені нашими захисниками. Наприклад, наша організація, ВБО «Волонтерське об'єднання «Крила», опікується Дніпропетровським військовим шпиталем. Він знаходиться найближче до зони

ОКСАНА РАДУШИНСЬКА І «ПОДІЛЬСЬКА МУЗИЧНА СОТНЯ»

Інша наша героїня – відома письменниця, поетеса, теле- і радіоведуча Оксана Радущинська. Цього року в Університеті «Україна» Оксана отримала диплом спеціаліста з відзнакою за фахом «журналістика» і вирішила продовжити навчання на освітньо-кваліфікаційному рівні «магістр» (заочно). Хоча Оксана – уже відома, «коронована» в Україні і як журналіст, і як поет, і як письменниця.

Від самого початку російсько-українського конфлікту Оксана разом зі своїми друзями – хмельницькими музикантами і артистами – організувала серію концертів для наших вояків, зокрема – для бійців Старокостянтинівської бригади тактичної авіації ім. Петра Франка в Хмельницькій області. Один із концертів для бійців української армії Оксана Радущинська та її друзі-артисти провели у Хмельницькому військовому шпиталі.

АТО і просто забитий пораненими. Бійцям навіть немає на чому нормально лежати... Не вистачає медичного оснащення.

Я від усієї душі бажаю кожному з наших хлопців якнайшвидшого одужання та не загубитися у звичайному житті. Усе буде добре, і ми переможемо!

– На Вашу думку, як соціально активні люди з інвалідністю можуть долучитися до заходів з допомоги армії і, зокрема, пораненим бійцям АТО?

– Я би тут не виділяла людей з інвалідністю або без неї... Кожному із нас під силу зробити щось корисне – прийти і підтримати, збирати гроші, долучитися до волонтерів у супермаркетах, писати в соціальних мережах про потреби...

Слава Україні!!!

Додамо, що Уляна Смирнова є директором ВБО «Волонтерське об'єднання «Крила». Ця організація проводить акцію «Врятуймо Україну разом», в рамках якої надається підтримка і матеріальна допомога Дніпропетровському військовому шпиталю – одному з найближчих до зони АТО, через це поранені воїни до нього поступають неперервно.

Адреса, за якою можна дізнатися детальніше про акцію: <http://kryla.org.ua/vryatujmo-ukrajinu-razom/>

За велику громадську активність хмельницькі журналісти охрестили Оксану та її друзів-артистів «Подільською музичною сотнею».

– Що Ви відчули, коли дізналися про агресію Росії щодо України?

– Певно, те, що й більшість із нас: страх, недовір'я, розгубленість. Загалом є дуже чітке визначення тому комплексу відчуттів, що на тривалий час оселилися в душі, сперечаючись зі здоровим глуздом – когнітивний дисонанс. Тоді, у березні, було страшно: за своїх рідних, близьких, за власне життя, за друзів, котрі рішуче стали до оборони. А ще – відразливо за поведінку інших, що вирішили відсидітися і пристосуватися до обставин. На той час я ще не знала, чим можу прислужитися людям у цій війні. Хіба підтримувати словами і молитвами.